

Guipúzcoa w postaci ulgi podatkowej w wysokości 45 % kwoty inwestycji (Dz.U. 2002 L 314, s. 26) i 2002/540/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Guipúzcoa (Dz.U. 2002 L 174, s. 31) (zwanymi dalej decyzjami z 2001 r.), Królestwo Hiszpanii naruszyło zobowiązania ciążące na nim na mocy tych decyzji oraz na mocy art. 260 TFUE.

- Zasądzenie od Królestwa Hiszpanii na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 236 044,8 Eur za dzień zwłoki w wykonaniu wyroku od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia całkowitego wykonania wyroku z 2006 r.
- Zasądzenie od Królestwa Hiszpanii na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości wynikającej z pomnożenia stawki dziennej wynoszącej 25 817,4 Eur przez liczbę dni istnienia naruszenia, poczynwszy od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie z 2006 r. do dnia, w którym:
  - Królestwo Hiszpanii odzyska pomoc uznaną za bezprawną na mocy decyzji z 2001 r., jeśli Trybunał stwierdzi, że odzyskanie zostało rzeczywiście dokonane przed ogłoszeniem wyroku w niniejszej sprawie;
  - zostanie wydany wyrok w niniejszej sprawie, jeśli wyrok z 2006 r. nie zostanie w pełni wykonany przed tym dniem.
- Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że władze hiszpańskie nie podjęły wszelkich środków związanych z wykonaniem wyroku z 2006 r., ponieważ nie odzyskały one wszystkich pomocy uznanych za bezprawne i niezgodne na mocy decyzji z 2001 r. Po pierwsze władze hiszpańskie uznały, że niektóre pomoce indywidualne były zgodne z rynkiem wewnętrznym, chociaż pomoce te nie spełniały warunków krajowej regulacji dotyczącej pomocy regionalnych zatwierdzonej przez Komisję oraz w każdym razie nie spełniały warunków wskazanych w wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej (Dz.U. 1998, C 74, s. 9). Po drugie władze hiszpańskie zastosowały w przypadku niektórych beneficjentów odliczenie mogące sięgać 100 000 Eur na beneficjenta w okresie trzech lat, niedochowując przepisów dotyczących pomocy *de minimis*. Po trzecie władze hiszpańskie zastosowały w niektórych przypadkach retroaktywnie odliczenia podatkowe przewidziane w hiszpańskich przepisach podatkowych, chociaż nie były spełnione wszelkie przesłanki wymagane w tych hiszpańskich przepisach dla celów zastosowania owych odliczeń. Wreszcie, po czwarte, nie wszystkie wezwania do zapłaty wystosowane przez władze hiszpańskie zostały uznane przez beneficjentów bezprawnych pomocy. Według obliczeń Komisji kwota pozostająca do zapłaty odpowiada około 87 % całkowitej kwoty bezprawnych pomocy podlegających odzyskaniu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 20 kwietnia 2011 r. — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd i William Hill Plc przeciwko Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon i Ypourgos Politismou

(Sprawa C-186/11)

(2011/C 186/26)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd i William Hill Plc

Strona pozwana: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon i Ypourgos Politismou

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe które w celu ograniczenia oferty gier losowych przyznają wyłączne prawo prowadzenia, zarządzania, organizowania i zapewniania funkcjonowania gier losowych jednemu przedsiębiorstwu mającemu formę spółki akcyjnej i notowanemu na giełdzie papierów wartościowych są zgodne z art. 43 i 49 traktatu WE jeżeli ponadto przedsiębiorstwo to reklamuje organizowane przez nie gry losowe, rozszerza działalność na inne państwa, gracze mają swobodę uczestniczenia a maksymalna kwota zakładu i wygranej jest określana w odniesieniu do kuponu a nie w odniesieniu do gracza?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy z art. 43 i 49 traktat WE zgodne są przepisy krajowe mające same w sobie na celu zwalczanie przestępczości poprzez kontrolę przedsiębiorstw działających w omawianym sektorze w sposób zapewniający, iż działalność taka jest prowadzona jedynie w obszarach podlegających kontroli, które przyznają wyłączne prawo prowadzenia, zarządzania, organizowania i zapewniania funkcjonowania gier losowych jednemu przedsiębiorstwu również w sytuacji gdy równoległym skutkiem przyznania tego prawa jest nieograniczone powiększanie się oferty; czy też konieczne jest w każdym razie — i aby ograniczenie takie było uważane za odpowiednie do osiągnięcia celu zwalczania przestępczości — by powiększanie się oferty było kontrolowane czyli by utrzymywało się w ramach niezbędnych dla realizacji tego celu i nie wykraczało poza te ramy. W wypadku gdyby wspomniane powiększanie się powinno być kontrolowane czy można uważać, iż jest ono kontrolowane gdy w sektorze tym wyłączne prawo zostaje przyznane podmiotowi mającemu cechy opisane w pierwszym pytaniu prejudycjalnym. Wreszcie w wypadku gdyby

uznano, iż przyznanie wyłącznego prawa, o którym mowa prowadzi do kontrolowanego powiększenia się oferty gier losowych czy przyznanie go jednemu przedsiębiorstwu wykracza poza to co niezbędne w znaczeniu takim, iż ten sam cel może zostać skutecznie zrealizowany również przez przyznanie takiego prawa więcej niż jednemu przedsiębiorstwu?

- 3) Jeżeli w odniesieniu do dwóch powyższych pytań prejurydycjalnych uznane zostanie iż przyznanie na mocy omawianych przepisów krajowych wyłącznego prawa prowadzenia, zarządzania, organizowania i zapewniania funkcjonowania gier losowych nie jest zgodne z art. 43 i 49 traktatu WE:
- a) czy, zgodnie ze wspomnianymi postanowieniami traktatu WE dopuszczalne jest aby w przejściowym okresie potrzebnym na przyjęcie przepisów zgodnych z traktatem WE organy krajowe nie rozpatrywały wniosków dotyczących rozpoczęcia takiej działalności złożonych przez podmioty mające siedzibę w innych państwach członkowskich; b) w wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, na podstawie jakich kryteriów określona powinna być długość okresu przejściowego; c) jeżeli okres przejściowy nie jest dopuszczalny, na podstawie jakich kryteriów organy krajowe powinny oceniać omawiane wnioski?

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-189/11)

(2011/C 186/27)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że:

- stosując procedurę szczególną dla biur podróży w przypadkach, w których usługi turystyczne były sprzedawane osobie niebędącej podróżnym;
- wykluczając zastosowanie owej szczególnej procedury w przypadku sprzedaży publicznej — dokonywanej przez detaliczne biura podróży działające we własnym imieniu — podróży organizowanych przez hurtowe biura podróży;
- zezwalając biurom podróży, pod pewnymi warunkami, na wpisanie na fakturze ogólnej kwoty, niezwiązanej z faktycznie przerzuconym na klienta podatkiem VAT i zezwalając temu klientowi, jako podatnikowi, na odliczenie tej ogólnej kwoty od podatku VAT podlegającego uiszczeniu; oraz

— zezwalając biurom podróży — o ile korzystają one z procedury szczególnej — na określenie podstawy opodatkowania w sposób ogólny dla każdego okresu podatkowego;

Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 306 — 310, 226, 168, 169 i 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

— Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że zastosowanie przez Królestwo Hiszpanii procedury szczególnej w przypadku biur podróży, w zakresie, w którym nie ogranicza się ono do usług na rzecz podróżnych, jak przewiduje dyrektywa, lecz obejmuje również transakcje dokonywane pomiędzy biurami podróży jest sprzeczne z przepisami prawa z zakresu podatku VAT.

Ponadto, wykluczenie owej procedury szczególnej w przypadku sprzedaży publicznej — przez detaliczne biura podróży działające we własnym imieniu — podróży organizowanych przez hurtowe biura podróży, również nie jest zgodne z dyrektywą, ponieważ, jak twierdzi Komisja, brak jest jakichkolwiek wątpliwości, że te czynności wchodzą w zakres czynności objętych procedurą szczególną.

Komisja twierdzi, że zarówno przepisy hiszpańskie, które zezwalają biurom podróży — bez jakichkolwiek podstaw w dyrektywie — na wpisanie na fakturze ogólnej kwoty podatku VAT, niezwiązanej z faktycznie przerzuconym na klienta podatkiem VAT, jak również przepisy, które zezwalają temu klientowi, jako podatnikowi, na odliczenie tej ogólnej kwoty od podatku VAT podlegającego uiszczeniu, a także przepisy, które zezwalają biurom podróży — o ile korzystają one z procedury szczególnej — na określenie podstawy opodatkowania w sposób ogólny dla każdego okresu podatkowego również są sprzeczne z dyrektywą w sprawie podatku VAT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 lutego 2011 r. w sprawie T-194/09 Lan Airlines, S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo, S.A., wniesione w dniu 28 kwietnia 2011 r. przez Lan Airlines, S.A.

(Sprawa C-198/11 P)

(2011/C 186/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Lan Airlines S.A. (przedstawiciel: adwokat E. Armijo Chávarri)